

Stand up, lie down

Roy

Ja, hallo

Met Gods hulp moet ik het presenteren

Esther en Willemijn en Floyd en...

Hè, nou kom ik niet op z'n naam

In ieder geval: die vier, die gaan het zo dadelijk zeggen

Van de verkeerde kant, zijn ze, maar met zichzelf hebben ze het goed getroffen

Zij praten – en als ze de wind mee hebben dan gaat het ook nog ergens over, min of meer

Ik zorg voor het spug om dat allemaal aan elkaar te lijmen

Over mij gaat het niet

't Gaat meestal niet over mij

Ik was vroeger zo'n jongetje dat op school de juf mag helpen met schriften uitdelen; zo'n misfit die door alle andere kinderen wordt veracht en die ze het liefst poep in z'n ogen zouden willen wrijven

Daardoor ben ik altijd op mijn hoede – nu nog steeds – zo'n jeugd slaat wonden

Bij mij is het altijd moeilijk gebleven – leven en op je benen staan

Een soort mentale bloedarmoede heb ik en ik kan elk moment, húp, zo maar omvallen...

Toch heb ik leren lachen, door alle kwellingen heen – zoals een blinde braille leert om er een beetje bij te blijven

Maar – over mij gaat het dus niet

Ik heb wel speciaal mijn haar laten doen voor vanavond, maar dat valt dan ook weer niemand op

Esther gaat straks beginnen – Esther is al jaren een goede vriendin van mij – dat vind ik dan, hè, want zelf zegt ze zulke dingen niet – en wat ik zo enorm apprecieer in Esther is dat ze hardop en in your face worstelt met de maatschappij – met dierenrechten en vervuiling en dat soort dingen, let maar op

Als ik praat, dat gaat zo gemakkelijk...

't Is net snot dat uit m'n neus loopt, die woorden – het gaat gewoon door en het voelt nog lekker ook

Is ook wel eens anders geweest... Toen ik nog bij de nonnen zat, in Glanerbrug – het Graf van Twente, wordt dat stadje ook wel genoemd – zo gezellig is het er...

Maar vandaag zeg ik: 'Wie praat is nooit alleen' – of ze ook luisteren, daar kun je niet van wakker liggen

Je kunt alles zeggen – echt alles – als het maar diep uit jezelf, uit je ingewanden komt

Stinkend eerlijk, moet je zijn

Ik ben zover nog niet dat ik dat ook doe, dus gewoon altijd mijn mond openzetten, geen reserves kennen en dan zonder aanzien des persoons of des onderwerps zeggen wat je niet bevalt – laat maar lopen, die bagger...

Nee – die flow, die heb ik nog niet

Ik praat wel lekker makkelijk, dat weet ik ook wel, maar ik blijf toch altijd heel voorzichtig, op het beschetene af – ik ben nog te aardig – ik streef echt wel naar scherp en hard – ‘ik ben, dus ik kwets’ – dat zou mijn motto moeten worden – maar ja, zeg maar niets – het klopt nog niet – hier sta ik, fris gewassen, met m’n leuke bloes en op spekszolen fatsoenlijk te zijn...

Die therapeut, die ik via de Sociale Dienst heb toegewezen gekregen, die zei ook dat ik dat doen moet

‘Roy,’ zegt ze – het is een vrouw, maar daar kan ik op zich heel goed mee – ze zegt ‘Roy, je moet gewoon alles eruit flappen – niet alleen maar praten omdat je dat geluid maken zo lekker vindt, maar probeer iets reëls te beweren – gooi open, die donkere klep – dat wordt gewaardeerd en jij mag er ook zijn...’

Snapte ik wel, maar vond ik toch moeilijk, want... Nou ja, sommige dingen vallen mij gewoon zwaar, dat heeft met van alles te maken, met dat ik tot een minderheid behoor en weet ik veel wat nog meer...

Ik ben heel inventief als het om taal gaat – van het ene komt op de een of andere manier altijd weer het andere – dat komt natuurlijk doordat ik vroeger altijd van me af heb moeten bijten en sterk was ik niet, ik had alleen maar mijn woorden – als ze dan op school – dat was in ’t beroepsonderwijs, toen was ik allang weg bij die nonnen – als ze dan bijvoorbeeld achter me aan kwamen lopen en dan riepen ze: ‘Hé, Blondie... Waarom draag jij van die rare sokken? Hoe kom je aan die krullen in je haar? Ben jij geen jongen, of zo?’

Dan moest ik me snel om draaien – dat heb ik echt moeten leren – en dan moest ik zeggen dat mij dat paars met roze gewoon goed stond en dat ik het lekker vond zitten en verder was er niks aan de hand en fuck you – als je zoiets op de goede manier brengt, dan krijg je ze wel stil, tijdelijk

Maar goed, Esther, dus – later komt Willemijn, en Floyd en hoe-heet-ie, maar daar heb ik het nu nog even niet over – Esther, die heeft inhoud – die heeft boeken gelezen en weet ik veel – dat zul je nog wel merken

Esther, dat moet ik er dan toch bij zeggen, die heeft het ergens ook wel makkelijk gehad – zij komt uit een normaal gezin, waar altijd alles waar een kind maar om zou kunnen vragen in ruime mate aanwezig was – zo’n wereld van voortuintjes en carports en abonnementen op de VT Wonen...

‘Wil je nog thee, Esther? Wil je op balletles? Gaan we deze zomer op vakantie naar Luxemburg?’ ...

Ja, zo kan ik het ook, zo kan ik ook in evenwicht komen met de wereld en me druk maken om biovlees en de stikstofuitstoot – lekker is dat...

Het echte leven, dat speelt zich ergens anders af – maar of Esther daar ook een notie van heeft, dat weet ik eigenlijk niet

Ik vind: het gaat slecht met de wereld en daar kun je het best een keer over hebben, maar maak er dan iets leuks van, toch? Maak er een verhaal van...

Twee kippen komen elkaar tegen en die ene zit een beetje uitgeblust op een stuk hout – vraagt die andere: ‘Wat doe jij nou hier?’ Zegt die ene: ‘Ja, kijk, het schiet niet op – ik ben eigenlijk op weg naar de Albert Heijn, ik heb haast want ik ben daar in de aanbieding en zo dadelijk raak ik over de datum heen – drie

achtennegentig de kilo, ben ik, maar het lopen valt me heel zwaar want mijn poten zijn weggefokt, daar in Kamp Barneveld...'

Esther heeft ook hersens en daardoor heeft zij – naast dit – dus naast dat ze hier staat te stand-uppen – nu heeft ze ook ergens nog een hele goeie baan, met perspectief en met verantwoordelijkheid en een bom geld, elke maand...

Alles heeft Esther...

Een vriendin heeft ze ook, naar het schijnt...

Niet dat ik dat haar allemaal niet gun – en een vriendin is wel het laatste wat ik zou willen hebben – je maakt een schaatsers toch ook niet blij met een biljartkeu? Maar het gaat mij om het principe: wie alles al heeft, die krijgt er alleen maar meer bij en dat vind ik onrechtvaardig ten opzichte van de have-nots

Dat ik hier sta, dat hoort ook bij m'n therapie, dat wil ik toch wel gezegd hebben – dat je niet denkt...

Nou, ja – ik weet niet wat je zou kunnen denken

In ieder geval: het is een traject, en de gemeente betaalt er aan mee

Zij, die vrouw van via de Sociale Dienst – ze heeft bij de eerste intake wel haar naam gezegd maar die ben ik toch weer vergeten – zij zegt 'Roy, je moet iets doen – niet zo bleu, moet je zijn en je hebt echt wel capaciteiten, gewoon, op jouw niveau – use it, boy

Totaal schaamteloos jezelf zijn, dat moet je durven – dan word je vanzelf weer beter...'

Daardoor is het gekomen dat ik me toen hierbij heb aangesloten, bij dit collectief dat zogenaamd geen leider heeft, maar ondertussen...

Ik heb het in elk geval niet voor 't zeggen, zoveel is duidelijk

Esther vond het meteen goed, dat ik mee ging doen – zo is Esther, die kan niets iets schelen – maar Floyd – en dat was totaal te voorspellen – Floyd had er toch wel moeite mee, in de snuffelfase, toen ik er net bij was

Tot dan toe was hij de frontman geweest – hij had alles voor het zeggen...

En nu was ik daar opeens, ik in m'n onschuld, met nul ervaring en alleen maar heel veel ambitie...

Ik vind dit heerlijk om te doen, eerlijk waar, en...

Ben je zover, Esther?

Ik sta hier al de hele tijd op jou te wachten, merk je dat niet?

Waarom denk je anders dat ik maar doorpraat? Echt iets zeggen, dat doe ik allang niet meer, maar de stilte moet worden gevuld...

Er wordt nú broodnodig op jou gerekend, Esther – dus kom er maar in, met je twee linkerhanden

René

Dat klopt dus totaal niet, hoe Roy dat allemaal aankondigt, want niet Esther maar ik zou als eerste gaan, daar heb ik me van het begin af aan op voorbereid – en zo hadden we het volgens mij ook besproken – hij kan het beter kort zeggen en dan gewoon goed, dan dat-ie niet meer ophoudt met babbelen en ook nog eens de boel in de war sturen

Lucht verspreiden, dat kunnen we allemaal...

Sorry, Esther, maar what the heck – ik pak nu m'n beurt en jij bekijkt het maar

Ja

Ik ben René – René Geerlings – ik kom zwaar uit de provincie en dat kun je horen, dat weet ik zelf ook wel, maar wat is daar mis mee?

De regio, daar gebeurt altijd van alles – megastallen en illegale Bulgaren, huiselijk geweld en uitzichtloosheid in die kromme straatjes...

In een beetje Brabants dorp hoef je je echt geen dag te vervelen – er is altijd wel iets dat wordt ontruimd of in brand gestoken of gearresteerd – en als ze zich vervelen, dan gaan ze elkaar misbruiken...

Elke dag carnavaal, is het daar

Later ben ik er toch weggegaan, maar dat is puur persoonlijk – weggepest, zo kun je 't niet zeggen, maar...-

Ik werd ontzettend uitgelachen en uitgescholden, in dat dorp van ons

Later heb ik dat ook wel enigszins kunnen begrijpen, want wat hebben ze anders te doen?

Dus als iemand een beetje met geknepen billen loopt en met een hoge stem praat – zoals ik toen deed, maar nu al heel lang niet meer – allicht dat ze dan aanstoot nemen en voor de lol met een paar hooivorken en een emmertje gier achter je aan komen rennen

Je bent zogenaamd anders, je weet zelf niet waarom precies, maar dat die moerashorcken niet veel van je moeten hebben, dat merk je gauw genoeg

Zo vaak heb ik mijn poppen – ik had een hele verzameling, er zaten echt hele mooie bij – die vond ik meestal op de antiekmarkt in Waalre, ik moest vaak maanden sparen om zo'n oude te kopen, van roze gummi dat helemaal geel of grijs was geworden – zo vaak heb ik die poppen met m'n lichaam moeten beschermen... Tegen die groffe jongens... Zijn allemaal varkensboer geworden, later...

Ik deed altijd van alles met lappen, kleurige lappen die ik van m'n moeder kreeg of op zolder vond

Daar bouwde ik hele werelden mee – die ontstonden, hup, zomaar onder mijn handen – maar daar moesten ze ook niets van hebben...

Als ze me daarmee betrapten, die jongens, dan kon ik zo een paar schoppen in m'n hol krijgen...

Dus allicht dat je dan zegt, op een dag: van mij hoeft het niet meer, hier – voor mij is Brabant van nu af aan no-go – ik ga mooi naar de Big Town

En toch...

Toch is 't fijn, op het platteland... Ik had als jongen ook een eigen pony, maar die is doodgestoken door de buitenlanders uit het voormalige Ambonezenkamp – hebben ze nooit kunnen bewijzen, maar voor mij stond dat meteen vast – en ik heb toen op enig moment bedacht dat ik net zo goed entertainer kon worden – ik bedoel: als je dan toch een buitenbeentje bent, iemand die eerder waarneemt dan meedoet, iemand die graag reflecteert en die van zorgvuldig gekozen woorden houdt – en niet van bier en tieten – dan kun je daar ook je beroep van maken, ja toch?

Heb je een beetje profijt van je ellende

Hoewel...

Beroep...

Ik kan er nu nog niet echt van leven, dus ik sta overdag nog met één been in de geriatrische zorg, maar dit is wel mijn aspiratie, dat voel ik gewoon – 't zijn nu nog van die kleine zaaltjes, maar hoe meer mensen me zien, hoe beter ik word... Ik krijg vaak ook heel goeie tips, van mensen uit het publiek – dat ze het niet goed verstaan of dat ik te snel praat of juist te langzaam – daar leer ik dan ook weer van...

Op den duur – maar op welke duur? Dat vraag ik me wel eens af – op den duur moet het gewoon een soort tweede natuur worden, dat je overal grappen over maakt...

Een grap, heb ik laatst gehoord, dat is eigenlijk iets heel lichamelijks

Een goede grap, zeggen ze, die begint altijd tussen je benen en die heeft ook met spuug en met bloed te maken

Moet je net mij hebben...

Voor mij zitten juist in het lichamelijke nogal wat hang-ups en moeilijkheden, dus...

Vroeger sloeg ik vaak met mijn romp tegen een betonnen muur, omdat ik het haatte, dat lichaam, omdat ik het wilde straffen voor dat 't bestond...

Ik was nogal een apart kind, dat zeiden ze vaak – altijd met schaamte bezig

En nog steeds...

Het fysieke, daar zit nog altijd een enorm hangslot op en niemand weet waar de sleutel is...

Ik heb die pony gekregen toen ze nog heel klein was, zo uit de stal, zeg maar – ik had haar Vanessa genoemd, maar later hebben ze me uitgelegd dat dat niet kon, omdat het toch echt een mannetje was – 'kijk maar, René, wat zit daar?' Maar dat wilde ik niet zien – dat kun je zo'n dier toch niet aandoen, dat gestaar...

Bovendien was ik ergens ook bang om daar naar te moeten kijken, naar zo'n – zo'n ding van vlees – schaamte, dat zeg ik

Later is Vanessa dus door geweld komen te overlijden – en op die dag was mijn jeugd voorbij. Veertien jaar was ik en ik had geen illusies meer, ik had niet de verwachting dat ik ooit nog van iemand zo zou kunnen houden als ik dat van mijn pony had gedaan

Schön ist die Jugendzeit...

Ze hebben me indertijd ook wel laten testen – omdat ik dus helemaal niet mee kon komen met...

Met alles, eigenlijk

Er is een dag gekomen dat ik helemaal de deur niet meer uit wilde, ik zat thuis vastgeplakt aan die bank van ons – ja, mijn moeder helpen met koken, dat wilde ik nog wel maar daar moest zij dan weer niets van hebben – ‘Ga voetballen, jongen,’ zei ze dan, ‘Ga een vuurtje stoken of een telefooncel molesteren of weet ik het, maar loop mij hier niet voor m’n voeten en blijf van die ovenschalen af...’ Maar ik ging niet voetballen
Ik kon niet tegen wind en regen – en ook niet tegen hitte
Ik kon niet tegen groepen – meer dan twee mensen om me heen, dat was voor mij bedreigend
We hadden thuis een stapel van die hele oude Margriet Winterboeken, van mijn oma – en als ik daar in zat te bladeren, dan was ik soms bijna gelukkig

En daar is toen uitgekomen, uit die assessment, bedoel ik, dat ik wel iets zou kunnen doen in de grafische sector, dus dat je met inkt werkt en papier, maar ik vond het toch eigenlijk leuker om dingen te verzinnen – dingen, voor mensen... Gewoon, zoals ik nu met jullie praat, van zoiets heb ik onbewust altijd al gedroomd

Weet je wat ik wel machtig interessant vond?
Bij ons in het dorp?
De jeugdfanfare
Zelf durfde ik daar natuurlijk niet bij te gaan en ik had ook geen trompet en geen trommel, maar als die soms bij ons in de straat langskwamen, op zaterdagmiddag, dan was ik helemaal blij
Die poging om tot een soort melodie te komen en dat zoeken naar het ritme...
Machtig vond ik dat
En – dat is misschien vreemd, als je ziet hoe ik nu ben – maar die majorettes, dat vond ik zo iets geweldigs...
Daar kon ik mijn ogen niet vanaf houden en daar droomde ik bij wijze van spreken ’s nachts nog van, van die witte laarzen met zo’n nylonbontrandje, en verder naar boven dat geplooide rokje en daar tussenin dan die benen...
Die panty’s...
Dat stelde ik me dan voor: dat je zo’n been aanraakt en dan snuif je die geur op van zweet en een beetje pies...
Ik kan het er nog warm van krijgen

Nou – dat is dus mijn jeugd geweest, en dat was nog maar het begin van het verdriet

En hoe ik me daar aan ontworsteld heb?
Precies: door mijn fantasie te gebruiken
Ik heb toen, in die tijd, ik had een heel verhaal in elkaar gedraaid, toen ik een jaar of vijftien was, een verhaal dat was bedoeld voor kinderen, over een ziek konijn dat er heel graag een einde aan wilde maken en niemand wilde ’m daarbij helpen...
‘Diertje dood, diertje blij’ – zo heette het
Ik merkte dat ik dat op zo’n manier aan kinderen kon vertellen dat je...
Dat ze...
Nou ja, dat kan ik verder niet uitleggen, maar een kind begrijpt het meteen, dat heb ik gemerkt

Kinderen zijn heilig, voor mij – de ballast van de beschaving weegt bij hun nog niet zo zwaar...

Maar alles bij elkaar ben ik dus heel blij dat ik hier nu sta, totaal ontspannen en alles en...-

Nee, René, niet liegen – je bent helemaal niet ontspannen...

Hè...

Excuus...

Ik moet even een glas water drinken – het komt allemaal wel heel dichtbij, ineens

– Ik kom zo dadelijk terug – ik zat net op een soort lijn en die wil ik vasthouden...

Maar nu ga ik toch echt off-stage rustig ademhalen

Esther...?

Esther

Sympathiek, René – maar zwak, toch?

Het zachte ei praat...

Wij kunnen daar niet zoveel mee – wij, de aanpakkers en de doorzetters, wij, de backbone van deze maatschappij

Dus ik zou zeggen: René, nu je toch even bent stil gevallen – vat het eerst even op je gemak voor jezelf samen, dat avonturenboek van je leven, schraap dan je keel, knoop je overhemd een beetje hoger dicht en kom later op de avond nog maar eens bij de mensen terug

En – ik wil me verder niet met jou bemoeien, dat is de code ook helemaal niet – maar toch: zorg dat het een beetje structuur krijgt, wat je staat te beweren – een punt waar het vandaan komt, een punt waar het heen gaat...

Wat vormeloze diarree is, dat weten we zelf wel dus daar hebben we jou niet voor nodig

Ik zeg 'once in a lifetime' en dan weet iedereen waarover ik het heb

Hier voor jullie staan – for once in my life...

Fifteen minutes...

Het voelt gewoon goed

Voor mij is dit toch kunst, wat wij nastreven – een soort van, bedoel ik – zo denk ik er over na, in ieder geval – en kunst, dat heeft toch alles met...

Met seks te maken...

Ik bedoel: zeg je 'kunst', dan zeg je ook 'drang', dan heb je het over ergens helemaal in doorstoten, of juist lekker passief gaan liggen en totaal aanvaarden dat het komt zoals 't vandaag komt – je geeft, je krijgt...

Ik houd van het hele varken, dat merk je wel – ik ga allebei de kanten op
Het is allemaal eigen creatie, het is allemaal vanuit je fantasie iets opbouwen – iets dat er eigenlijk niet is, maar je moet het toch willen zien en dan volgt het gevoel vanzelf

Wat je voelt, hier – hier in het donker en bij je schaambeek – dát is de realiteit – 'echt', dat is niet alleen maar alles dat we toevallig kunnen zien en kunnen aanraken

Seks, daar denk ik onwillekeurig voortdurend over na...-

Je kunt bijvoorbeeld zeggen: 't Is allemaal lekker gelukt en dus ben ik volkomen bevredigd' – of je moet juist zeggen: 'Het gaat vandaag niet...

Het komt niet'

En dan dienen meteen de levensvragen zich aan: wat moet ik er eigenlijk mee?

Waarom zit het er?

Waarom zeul ik die sterke behoefte met me mee, iedere dag opnieuw...?

Daar zijn geen antwoorden op en dat maakt me zwaar in mijn hoofd

De dingen die ze tegen ons vrouwenkoppels durven te zeggen, daar kan ik wel eens moe en bedroefd van worden

't Zijn altijd mannen

Mannen in cafés of mannen langs de weg – dan zien ze twee vrouwen lopen die het leuk hebben met elkaar en dan is het 'Hé, meiden, houden jullie ook zo van

tieten?' Of 'Hé, queers, hoe doen jullie dat nu eigenlijk? 't Is toch een soort gehandicapdenseks?

Hoe krijg je de ene gleuf in de andere?

Ik zeg niets terug, natuurlijk, maar ik hoor het wel en onvrijwillig sla ik het toch op – als een soort nucleair afval blijven al die kwetsuren voor altijd in de diepte van mijn verstand zitten...

Ik kan niet ontkennen dat ik meer dan eens heb gedacht: geef mij een stevige tuinschaar en ik knip het er gewoon af, bij die kerels – kijken of ze dan nog zo lollig zijn...

Maar – je moet het reguleren, daar komt het altijd weer op neer

Sublimeren, die agressie

Zet het om in iets moois...

De lomperiken aftroeven met pittige schoonheid, dat is kunst voor mij – dat is comedy

Heb je 't over kunst, daar had ik 't over, dan heb je 't over totale en irrationele drang, dan heb je het over 'ik wil eigenlijk nog wel een keer' en over 'de eerste keer voelde het ongemakkelijk maar later vond ik het toch lekker'...

't Kan soms behoorlijk pijn doen, die kunst, dat zoeken naar comedy, maar dat is wat ik altijd zeg: door de pijn naar de lol, en als het klaar is dan heb je toch een beetje de wereld veranderd

Which brings me op het punt dat we hier toch voor een beetje lol bij elkaar zijn, vanavond – ik weet dat heus wel, maar ik weet ook dat 't moeilijk is, voor mij – vechten tegen schaduwen die niet willen verdwijnen, vechten tegen imaginaire windmolens...

Aan moppen ben ik echt nog niet toe, sorry

Ik weet heel goed wat ik eigenlijk zou willen zijn, hier vanavond – maar het komt erop neer dat ik toch meer een stand-up hypochonder ben en dat de comedian die ik toch ook wil zijn – misschien is die nog embryonaal en komt-ie er op den duur toch wel uit – ik weet het echt niet...

Nee, Esther, wat doe je nu weer – nooit je onzekerheid hardop toegeven, overall moet je keihard doorheen drukken – zeker door die levenstwijfel...

Sorry, mensen, 't loopt een beetje raar in m'n verstand, vanavond, het grijpt allemaal een beetje door elkaar en dan laat het zich niet regisseren

Eén ding wil ik toch wel helder hebben, dat is een zeepbel waarop ik blijf hameren:

Alles wat ik doe, of het nu hier is of thuis of overdag in the office, wanneer ik in een twinset rond loop en een computer voor m'n neus heb – alles doe ik met totale geilheid

Alles is drang, animaal en hormonaal en chromosomisch

Alles is er nog net niet, maar het komt...

Alles komt... Ik kom... Ja... Ja...

Ik zal jullie zeggen: die vriendin van mij, daar gaat het gewoon niet mee
Dat is een massief stuk hardhout, een knoestige eik, die is omgezaagd en afgezaagd en doorgezaagd

Die is van 'de gaten zitten dicht en laten we dat zo maar houden'
Die heeft het gewoon niet op fysiek
Ik heb het daar echt niet mee getroffen, juist ik niet – want voor mij is op-en-
neer-heen-en-weer echt enorm belangrijk en...

Ze is verder heel leuk en interessant en spiritueel en zo, ze heeft een...
Een heel specifiek lichaam, heeft ze en het verstand van een lerares klassieke
talen...

Die combinatie...

Dat vind ik iets...

Jezus...

Alsof iemand met een heel zacht takje tussen je benen kriebelt, zo lekker vind ik
dat – maar goed, in de praktijk levert dat dus nul resultaat op – sublimeren, daar
had ik het toch al over?

Ik kan me het uur nog herinneren dat ik op haar gevallen ben, zij werkte toen bij
die dierenarts waar ik kwam omdat mijn steppehond een wondje aan haar staart
had – en zij stond daar, in die behandelkamer, met van die groene
operatiehandschoenen, dat was meteen: 'wham'...

Ik heb daar tot op de dag van vandaag geen spijt van – we passen ook goed bij
elkaar – houden allebei van reizen en van de natuur en van je eigen groente
verbouwen

Ze is helemaal OK, die meid en als ik de kans krijg dan lik ik haar van onder tot
boven af...

Maar dat is dus het punt dat ik niet genoeg kan benadrukken: die kans, die krijg
ik niet

Er is geen beweging in te krijgen – als het op dat ene, op de hap-maar-want-ik-
wil-gegeten-worden-fase aankomt, dan is mijn vriendin niet anders dan een partij
botten in een juten zak

Als wij – zo gaat het meestal – als wij dan 's avonds tussen de hoeslakens
schuiven en ik sta op het punt om ergens over te beginnen, gewoon, 't over
zachte dingen hebben, een beetje soepel en lispelend pratend, als inleiding voor
iets anders...

Dan zul je altijd zien: dan is zij net met een of ander dik boek bezig dat ze per se
eerst uit wil lezen – húp, daar gaat het witte leeslampje aan en dan weet ik het
weer: ik moet het verder zelf maar bekijken, net zoals gisteren en eergisteren – als
ik iets wil, dan zal ik het zelf moeten doen, want zij geeft niet thuis – ook
vanavond zal ik meer last dan gemak hebben van mijn levendige natuur
En als zij dan, na zoveel kille avonden in bed, dat boek eindelijk uit heeft, dan
komt het er toch nog steeds niet van – ze begint gewoon aan het volgende boek...

Waarvoor heb je dan in elkaar geïnvesteerd, al die jaren?

Als je het allemaal zo koud van je af laat glijden?

Als je elkaar niet helpt met...

Nou ja, met waar een mens nu eenmaal bij geholpen wil worden

Het zit er en we moeten ervan af – we zijn nu eenmaal dieren en het instinct
heeft macht over ons...

Waarom duwt zij die hand van haar niet een keer bij mij naar binnen?

Een beetje lekker wroeten...

Dan zul je zien: ik kán wel lachen..

Ergens ben ik toch net zo'n boek als al die andere waar ze zo dol op is, maar dan wel een boek dat je moet leren lezen – en ja, dat kost soms een beetje moeite – dat heb je allemaal niet keurig voorgekauwd gekregen van de juffrouw op school

Hier ben ik – read my lips – Mijn wijzertjes staan permanent in het rood en als je daar geen zin in hebt, dan stik je er maar in, sorry
En, nou ja – het is al niet gemakkelijk, als je met twee vrouwen bent – je moet de natuur een handje helpen, zeg maar – dus een beetje investeren, dat moet je allebei willen doen

Een gematigd natuurverschijnsel
Een ruim bemeten blok hout - daar leef ik mee, daar heb ik mijn liefde aan gegeven...
Mooi hout, sympathiek hout...
Sportief is ze ook...
Weegt over de vijftenzeventig kilo – dat zijn vooral spieren...
Maar het bloed dat er doorheen loopt, dat is leidingwater – zit geen smaak aan en is niet warm te krijgen

Ik wil het toch eigenlijk liever over de wereld hebben dan dat ik steeds weer op mezelf en op die huiselijke spanningen terecht kom, maar laat ik dit eerst even goed afhandelen – het zit me toch hoog, op de een of andere manier

Met kunst en verbeelding heeft ze ook niks, die megaliefde van mij – da's ook weer een taal die ze niet wil leren
Als je haar een grap vertelt, dan moet je 'm uitleggen – soms begint ze dan twee of drie uur later opeens onbedaarlijk te lachen, omdat ze hem dan eindelijk begrijpt...
Muziek, daar praat ze 't liefst doorheen, dat is voor haar gewoon geluid, zoals er wel meer ruis je oren binnen komt
En als ze per ongeluk wel eens een schilderij ziet of iets van dergelijke aard, dan vraagt ze alleen maar: 'Wat zou dat nu gekost hebben?'
't Is niet anders: ze heeft totaal geen gevoel voor abstractie en ze denkt dat een metafoor iets is dat je in de keuken gebruikt...

Ik vind dat wel eens moeilijk, want ik zeg altijd: wat van belang is, dat is meestal niet dat wat je direct ziet – dat is wat daarachter ligt – en daar gaat het écht over – voor mij is dat een gesneden boterham
Maar dan moet je net haar hebben – Liselore, heet ze, maar waarom zouden jullie dat moeten weten of onthouden?
Ik heb het zo vaak tegen haar gezegd: 'Je moet door de dingen heen kijken, dan zie je pas wat ze betekenen', maar zij zegt: 'Waardoorheen? Alles is plat, alles is dicht – hoe moet ik daar doorheen kijken...?' – en dan moet ik uitkijken dat ik niet finaal dichtklap, want dan hebben we een rotavond – en, dat heb ik al uitgelegd, die nachten, dat stelt ook niet veel voor dus is het dan de moeite nog wel allemaal waard?

Ik vraag en ik vraag – dat is mijn leven – en jullie kunnen geen antwoord geven, dat snap ik ook wel – maar 't is een schreeuw om gehoord te worden

Een relatie met een vrouw – met deze vrouw – dat vind ik vaak extreem moeilijk, dat kan niet worden ontkend – en dat we ook nog van die bejaarde burens hebben, bij ons in de straat, die weigeren ons aan te kijken wanneer we daar samen lopen, in onze houthakkershemden en corduroy broeken, dat vind ik ook ‘leuk is anders’
Wat denkt zo’n vies oud mens, eigenlijk?

Die weet niet wat ze voor heerlijk heeft gemist, met haar man en haar gezinnetje – ik zou haar, zo oud als ze is, nog wel een paar dingen kunnen uitleggen...

Venus regeert, maar wat weet zo’n AOW-trekker daar van?

Die heeft haar leven lang nog niet anders geleerd dan dat ze stil moet blijven liggen en haar ogen stijf gesloten houden, als het een keertje gebeurt

Maar ik weet heel goed: ik moet het er voor over hebben, die maatschappelijke obstructie, want ik val na al die jaren nog steeds op Liselore – ook al is het een moeilijk artikel waarvan ik de gebruiksaanwijzing kwijt ben

Liselore... Een soort grauwe, smoezelige beer, is het, een ruige holbewoonster – en dat is precies wat ik lekker vind, – ik hoef geen model van de Wehkamp – dat rubberachtige vlees, daar kun je goed in knijpen en die uitstulpingen, daar kan ik lekker mijn vingers in zetten

Maar – lekker lichaam of niet – alles wat artistiek is, ook kunstnijverheid of amusement of entertainment of hoe je het ook maar noemen wilt, dat alles blijft een hermetisch afgesloten grot voor haar, voor Liselore – en voor mij blijft haar grotje dus ook dicht – ze leest liever die boeken, boeken die over sterrenkunde gaan en over astrologie en allerlei dingen – wat is daar nu aan, al die onderwerpen waar je verder zelf niets aan kunt doen of veranderen?

Ik heb honger, oerhonger en dát begrijp ik – maar Liselore draait haar hoofd om en trekt het laken nog wat hoger

Honger: ja

Te eten krijgen: nee

Daardoor, denk ik, ben ik zo extravert geworden: ik wil me altijd verantwoorden
Wat er in mij zit, dat wil ik met de mensen delen – als een psychische ontlasting, zeg maar: het zit er in en geeft een druk – het moet er uit

Dus, om alles samen te vatten: niet alleen met seks, heeft het te maken, dat wat ik wil, maar ook met dat iedereen er getuige van moet kunnen zijn

Hier staan en dan zo rechtstreeks en remmeloos met jullie praten, dat bevalt me heel goed – de structuur, die vormt zich vanzelf, tijdens het werk

Gewoon, rechtstreeks: hier, dit ben ik en steek je vork er maar in – en als het je niet bevalt, dan heb jij een probleem

Wanneer je – hoe heet zo iets – wanneer je een vast script hebt, zo’n tekst die iemand voor je heeft bedacht, dan moet je dat ook allemaal precies zo onthouden omdat daar dan moeite voor is gedaan: nu moet je dit zeggen, Esther, en dan doe je dat...

Dat is het echt helemaal niet voor mij – voor mij gaat het altijd over spontaan – dat vind ik opwindend en daar word ik warm van

En jullie gaan daar dan in mee – of niet, dat weet ik heus wel – maar...

Toen ik nog studeerde...

Ik heb twee jaar mode-academie gedaan, maar dat beviel me toch niet – allemaal theorie en diepgang, was dat – en wat ik daarnet al zei: ik ga voor spontaan – mijn leven, dat zou een soort jazz moeten zijn en daar heb ik geen lessen cultuurtheorie bij nodig

Maar ik zat daar dus op die school en om iets bij te verdienen verkocht ik dan 's zaterdags vis, op de markt – ik zal je zeggen: dan leer je de mensen wel kennen – ze veeleisend en impertinent als ze zijn

Zo vaak heb ik staan te huilen – niemand die het zag – terwijl ik met de schubbenschrapper in de weer was – tranen in mijn ogen als ik weer voor zo'n wijf met een bontjas tot voorbij mijn ellebogen in de ijsbak moest graaien omdat zij zonodig blauwe inktvis wilde eten... En vaak was het dan ook nog: nee, doe maar weer terug, want hij ziet er niet zo vers uit...

Pure vernedering, heb ik daar mee gemaakt bij die Hollandse Nieuwe-kraam – soms wilde ik liever dood dan nog langer die haringen ruiken – maar – en dat is dan toch het grote en prachtige geheim van het leven – die ervaring heeft me sterk gemaakt – sterk en ook op een functionele manier hard – op 'n gegeven moment was er geen levende paling of geen wild om zich heen maaierende krab waar ik nog van op keek – 'dood moeten jullie, allemaal – en pijn bestaat bij vissen niet...'

Dat zijn levenslessen en daardoor ben ik vandaag niet meer overgevoelig en ook totaal niet bang – zeker voor jullie niet

Die vissen, die ben ik in de loop van de tijd gaan respecteren, maar mensen, daar heb ik minder en minder een pet van op

Hè – ik ben er even helemaal vanaf, geloof ik, van mijn rode lijn, maar dat komt wel weer – er is ook zo veel dat belangrijk is

Ik zie – echt waar – ik zie de bouwtekening van wat ik met jullie wil delen al heel scherp voor me, die zit hier in mijn hoofd ...

Ik wil natuurlijk ook nog met jullie praten over jonge meisjes, meisjes die op tennis zitten en dat mij dat ontroert, als ik ze zie fietsen over een zomerse provincieweg – en dat ik een keer een rondreis heb gemaakt op Bali en dan zie je van die tempeldansen – heel oud en sensueel – en dan denk je: ja, er moet toch iets zijn, iets hogers... Misschien moet ik ook Hindoe worden... Eén wereld en het eeuwige leven...

Maar dat komt allemaal nog wel

God, wat ben ik moe ineens... Sorry, maar ik doe nu toch echt even mijn gordijnen dicht...

Roy

Toch heel goed, vind ik, hoe Esther dat doet – en jij, ook, René, wat jij zei, dat was helemaal zo dat je zegt: ja, dat ben jij – dat is René en wat valt daar verder nog over te zeggen?

Stom trouwens dat ik die naam van jou volkomen vergeten was – we kennen elkaar toch al flink lang, al sinds die eerste cursus, zeg maar – en op een bepaalde manier was je me ook echt wel opgevallen – zoals een koortslidder meteen opvalt als hij tussen de gezonde mensen loopt...

Maar waar jij zat, dat was echt een volkomen blanco plek in mijn hoofd geworden
Nu weet ik weer dat je er bent en dat jij jij bent – leuk...

Niemand heeft zichzelf gemaakt en er valt altijd iets te verbeteren – daar gaat het verhaal van René over, voor mij

En Esther...

Ik ben iemand die van denken houdt en daarom heb ik echt goed geluisterd naar die beweringen van Esther, maar...

Kunst en seks – ik weet het toch niet... Niet helemaal...

Ik hou echt wel van goede seks, je moet niet denken dat ik ongevoelig ben voor het spel der natuur

Als de seks slecht gaat, of het komt er een keer helemaal niet van, dan heb meteen een rotdag

En goeie kunst, dat vind ik ook geweldig natuurlijk, dus er is wel een samenhang, maar...

Dat ik grondig en vanuit de diepte tot mijn hoogtepunt kom, of dat ik lekker een allegorisch tegeltableau ontwerp – dat zijn voor mij toch heel verschillende grootheden

Niet dat ik het niet begrijp, dat zeg ik...

Kijk: als ik een zwanger vrouwtje zie, in de tram, dan sta ik meteen mijn zitplaats af, maar met seks heeft dat toch niet meteen te maken – ook niet met kunst, trouwens, maar...

OK – wat maakt het ook uit, ik ben toch alleen maar de lul die het aan moet kondigen – het gaat niet om mij – dat kan ik niet vaak genoeg benadrukken – maar wat deze avond eventueel opbrengt, dat delen we wel gewoon met zijn vijven – zo'n club is het dan ook wel weer

Alles begint met zelfvertrouwen – dat heeft de levensschool mij wel geleerd

Wie zich als een kneus laat zien, die wordt ook als een stakker behandeld

En daarom moet je het omkeren

Blaas het van die toren – dat wordt mij aangeraden en dat doe ik dus

Niet dat dat makkelijk is...

Zo vaak heb ik de afgelopen jaren op vrijdag- of op zondagavond in de homodisco gestaan – en als er dan iemand was van wie ik dacht: ja, die heeft daar wel oren naar, dan begon ik lukraak te vertellen over wat ik vind en wat ik mee heb gemaakt – wat goeie vakantielanden zijn en welke winkels vaak aanbiedingen hebben en hoe er laatst op de TV werd gespeculeerd over de zin van het leven – alleszins boeiend, vind ik dat dan zelf – maar die oren waar ik dat in fluister – in schreeuw, vanwege het geluidsniveau – die zie ik na een minuutje toch weg wandelen – en binnen no time is er in die hele overvolle tent juist rondom mij een kring van rust en leegte...

Wat doe ik dan niet goed?

Maar nu sta ik dan toch hier – Alleen God weet hoe me dat ooit is gelukt
Nu komt – en zij is echt wel de Mohammed Ali van ons team, zij is goud, – ze is
roestvrij staal, ze is onverwoestbaar aardewerk
Ik ben echt dol op die meid en ik hoop jullie ook, want een duwtje in de rug om
uit de put te komen, dat kan ze echt wel gebruiken na wat haar de afgelopen tijd
allemaal is overkomen, op het relationele vlak...
Als iemand weet wat het is om alleen in het leven te staan en om te beseffen dat
geluk iets is dat andere mensen overkomt –iets waar jij alleen maar naar kunt
kijken, van achter je muurtje...
Dames en heren, een lach en een traan...
Hier komt dan eindelijk Zevenhuijzen, Willemijn

Willemijn

Ja, OK...

Dank je...

Wat ik hier volkomen gemist heb, tot nu toe, dat is breedte en diepte

Ik sta hier omdat de wereld niet deugt – daar wil ik van getuigen

Ik sluit niet uit dat jullie daar niet voor gekomen zijn, voor wat misschien wel een ongearticuleerde schreeuw uit het hart wordt, maar dat kan mij niet schelen – ik moet mijn eigen kruis dragen en dat doe ik luid en duidelijk

‘Ik is dood’, dat is mijn stelling – en nu moet het alleen nog maar gaan over ‘wij’

Ik, dat is zo klein... Daar pas ik niet in – ik kan pas ademen als ik ’t over ons allemaal heb

’t Is me allemaal nog veel te individueel

Wat kan het de mensen schelen dat je schaamluis hebt en rode uitslag, of

dat je moeder teveel dronk en dat ze geen idee had wie jouw vader is geweest

Dat is allemaal onbelangrijk – iedereen maakt dat soort dingen mee – druppeltjes biografie in de oceaan van het leven

Mijn hoofdgedachte is: ik is klein, ik is weinig, ik is tijdelijk

Ik is altijd vervangbaar

Maar wij, dat is groot en dat duurt voort

Wij, dat staat voor alle fouten, voor de erfzonde en voor het-einde-der-tijden-is-nabij – voor alles wat we nalaten omdat we hier zo willoos vegeteren in onze comfortzone, en dat we alleen maar voor de welvaart kiezen en voor onze eigen survival en voor twee keer per jaar een dure vakantie...

Ik weet ook wel: ik zou daar dan ook leuk een of andere grap over kunnen maken, maar dat doe nu ik even niet, want daarvoor is het allemaal net te erg

Dat we blinde muizen zijn – daar moet ik het over hebben – niet als keuze, maar vanuit een innerlijke drang

Dat wij onze stem niet gebruiken, dat we modder in onze oren smeren en dat het op de een of andere manier daardoor komt dat ze in het Midden-Oosten of het Verre Oosten of het Nabije Oosten of waar dan ook geen droog brood te vreten hebben...

Zo kom ik via ik toch weer op wij

Hoe moeten zij daar ’t juiste pad kiezen als wij hier ze het goede voorbeeld niet geven? Wij zijn toch de bakermat, of niet soms?

Ik geloof in de kudde, in de massa en in de macht van het grote getal

Ik geloof in wij allemaal samen

Maar dan moet het wel een denkende kudde zijn, een kudde die ziet – een kudde die niet vertrappt – kortom, een kudde met een beetje leiding

Het liefst natuurlijk van een lesbo-Führer – ja, sommige dingen kun je misschien maar beter niet bij hun naam noemen, maar ik doe het toch – niemand die mij tot de orde roept

Alleen zijn – dat is trouwens wel een heel zwaar ding...

Elke dag koken in het kleinste pannetje en dan houd je toch nog over...

Niemand die tegen mij zegt 'Zorg goed voor jezelf' – en toch doe ik het... Uit gewoonte...

Van de wieg tot het graf – en waarom, eigenlijk?

Wie doe ik daar een plezier mee?

Als kind woonde ik in het Noorden – daar keek ik uit over een nat weiland – koeloos en paardloos was dat stuk grond – een paar vlekken ongezond gras in een vlakte van modder, meer stelde het niet voor...

Daar was ik ook al alleen – maar voor een kind is dat normaal, dat weet ik ook wel – alleen in mijn adolescentenkamer – alleen met mijn verwarde gevoelsleven, alleen met die rare, schonkige container die ik mijn lichaam moest noemen

Ik kon dan soms wegdromen en aan een meisje met dik donker haar denken – een meisje dat Iris of Viola of Dandelina heette – een bloemennaam, moest het zijn...

Maar dan knipperde ik met mijn ogen en ik wist: dat meisje bestaat niet, Willemijn – jij hebt het met jezelf te doen want jij hebt helemaal niemand

Toch was ik als getroebleerde puber nog vol vertrouwen: later wordt het allemaal heel anders – dat wist ik zeker...

Nou, mooi niet, dus

Dat was pas deel één van de langlopende zwart-wit-serie die mijn leven moest worden

Laatst heb ik ergens een part-time stewardess leren kennen – ik dacht: dat is het – dat is echt iets voor mij – een kanon van een stem, had ze, en zo'n mooie smalle rok en er hing echt iets exotisch en wereldwijs om haar verschijning...

Maar na wat naar elkaar lachen, en voorzichtig een beetje praten, en na twee cola-tics, zegt ze plotseling, met die stem van roodkoper, zegt ze dat ze nog ergens een afspraak heeft – en meteen staat ze op en ze loopt zó dat volle café uit. Nooit heb ik van haar nog iets gehoord... Hoe ze heette, dat weet ik ook geeneens – Madelon, stel ik me voor, maar het kan natuurlijk ook iets anders zijn...

Daar sta je dan, een kwartier en een dure caférekening later, in de laatste tram, die volgepakt is met lachende jongeren – die hebben het allemaal leuk, met elkaar – daar sta je en daar ga je, op weg naar je buitenwijk, op weg naar weer een nacht waarin je alleen met je hoofdkussen slaapt...

Maar daar moet het dus beslist niet over gaan, vanavond

Kijk – als er iets is dat ik zeggen wil, dan is het dat ik geloof in het woord

Het woord, dat harder inslaat dan een kogel en scherper kan steken dan een mes. Het woord als wapen voor de machtelozen, als breekijzer voor alle losers die toch een keer winners willen worden

Maar dan moeten we wel de goede dingen zeggen

Het zou mooi zijn als vanavond het begin is van iets anders, van iets nieuws 'Wij voor wij', zoiets

Ik las vanavond in de krant dat het in Afrika steeds beter gaat, qua economie en qua geld – en kijk – daar word ik dan blij van, tot op zekere hoogte, want ik denk: als het ze daar lukt, met dat warme weer en al die oerwouden en dat de meeste mensen nauwelijks op school gezeten hebben...

Dan moeten wij hier het toch ook kunnen...

Ze zijn ook nog zwart, daar, dus ze zullen wel met allerlei discriminatie te maken hebben – waar ik fel op tegen ben – en toch komt daar steeds meer welvaart – is mooi toch?

En terwijl ik met jullie praat zit ik te denken – ik denk: Willemijn, waar ga je heen met dit verhaal? Waarom vertel je dit? Waar zit de key-note voor het hier en nu en voor ons? En terwijl ik dit zeg blijf ik nadenken en nu weet ik het, geloof ik – we kunnen van Afrika leren dat we het niet op moeten geven, dat wie worstelt altijd bovenkomt, hoe diep je ook bent weggezakt

Wie van ver komt, die moet lang lopen – maar uiteindelijk kom je toch ergens – dat geldt voor hun daar, met hun corruptie en hun cassave, maar dan dus zeker ook voor ons – ik ben trots op Europa – De Grieken en de Romeinen, dat zijn wij – de renaissance en de Verlichting, dat zijn wij ook, wij Europa – dus wat ze daar in Afrika kunnen, dat kunnen wij toch minstens twee keer zo goed

Nu moet ik eerst even rustig gaan nadenken om me te concentreren en om concreet te worden

Wij hadden helemaal geen tijd om ons op deze instant-comedy-avond een beetje voor te bereiden – is ook weer zoiets...

Dan krijg je plotseling te horen dat er ergens iets is uitgevallen en dat wij nu in hun plaats mogen optreden...

Als ze je roepen, dan heb je maar te komen, want zo zit die business in elkaar – en als je het één keer niet goed doet, dan word je daar keihard op afgerekend – heb je zo weer vijf jaar amateurstatus erbij

Ik neem een time-out en dan ga ik even helder nadenken over wat ‘wij’ dan precies betekent...

Als ik me door het leven heen sla – niet meer alleen maar samen met een ander...

Dus als eindelijk dat zou gebeuren waar ik al zo lang van droom...

Is dat dan ook ‘wij’?

Of is het toch niet meer dan een dubbele ‘ik’?

Is lastig, hoor, als je altijd moet nadenken over alles – maar ja, wat valt er aan te doen?

Zo heeft God mij nu eenmaal geprogrammeerd...

Goed – of niet goed – dat zeg ik – ik stap er even uit – ik heb overal jeuk, opeens – ik moet echt even een stap terugnemen

Laat in de tussentijd hem daar dan maar even het woord nemen – dat kan toch, Roy? – ja, kom op maar, Floyd – die is meestal volkomen ongevaarlijk – gewoon, een beetje breien – een beetje pinksterbloemen plukken...

Droom lekker weg bij Floyd, geniet van die slaap der onschuldigen en zorg dat je er weer helemaal bij bent als ik zo dadelijk bij jullie terug kom met...

Met iets dat substantie heeft en gewicht – met de Tien Geboden twee punt nul, misschien wel...

Floyd

Ja?

Ben ik in de uitzending?

OK – daar gaat-ie...

De Piramide van Austerlitz

Zijn jullie daar ooit geweest?

Ik wel

Met mijn partner

Je hebt daar in die buurt een Thais restaurant, met twee sterren – is veel, voor een restaurant

Van die buitenlandse dingen op je bord, je weet niet hoe het heet en wat het precies is

Geil, vind ik dat

Exotisch eten – en dat je dan met van die stokjes zit en dat dat toch behoorlijk goed gaat

Mijn partner, die vindt dat ook – is belangrijk, dat je over de grote dingen een beetje hetzelfde denkt

Ik heb altijd een beetje heen en weer gezwommen, door de wereld, als een vlinder, van tak naar tak – en die takken, dat waren dan...

Nou ja, je begrijpt me wel – stevige, buigzame takken, waren dat

Was ook best geil, die tijd van lekker alles maar doen – je bent al blij als je de een of andere voor-een-paar-nights-stand bij elkaar hebt weten te scharrelen – vluchtige contacten, dat zijn óók contacten, ja toch?

Maar op een dag bevredigt dat toch niet meer – en wat doe je dan?

Dan zorg je dat je een partner vindt

Een eend, die zoekt toch ook een nest, als de zomer op z'n eind loopt?

Weet ik veel – ik heb nooit biologie in mijn pakket gehad

Mijn partner, die is al met de VUT

Goed, vind ik dat

Ik bedoel: 't is voor mij heel goed om een beetje een oudere partner te hebben

Die zijn – hoe moet ik dat zeggen – die zijn rustig en betrouwbaar

Die hebben alles al gehad – tenminste, die van mij – als je die soms hoort praten

over hoe 't daar vroeger toeging, in Nijmegen waar hij oorspronkelijk vandaan

komt – als de helft ervan waar is, dan is het nog altijd veel meer dan wat ik in

mijn leven heb meegemaakt – van hol naar hol, kropen ze in die tijd en ze

geloofden heilig in de wet van de grote getallen – de grote aantallen, bedoel ik

Maar nu hoeft hij dus niet zoveel meer – ook omdat het niet meer echt gaat

We kijken wel eens een filmpje, samen, op de TV of op de laptop – gewoon voor

de lol, voor de sport, zeg maar en om te kijken of het toch nog een beetje wil

lukken...

Maar in 't dagelijks verkeer is hij mij zó erkentelijk...

Die vindt het al heel mooi dat ik naast hem loop, gewoon, op straat – of dat we

dus samen in zo'n tent in Austerlitz zitten

Dan ziet hij de mensen naar mij kijken en dan naar hem en dan ziet hij ze

denken: 'Zo? Hoe heeft die vent dat voor elkaar gekregen? Zal wel geld hebben –

hoe komt-ie anders aan zo'n veel jongere jongen?' – want in vergelijking met hem

ben ik echt hartstikke jong... Dus dat is natuurlijk heerlijk, voor hem

Gewoon, ik hoef hem alleen maar een beetje te verzorgen en met hem mee te

praten, over zijn hobby's en zo

Affectie, dat is ook gewoon werk – het moet gebeuren en ik krijg er ook iets voor terug – mijn geborgenheid – ik ben dan wel geen schip, maar een veilige haven, die heb ik toch wel nodig...

Natuurlijk, als ik het van een ander perspectief bekijk, ik bedoel meer op z'n Darwins, dus waar zit de fittest en de...

Nou ja...

Dan heb ik ook liever...

Wat zal het zijn...

Ik denk ook wel eens aan zo'n voetballer, of zo, met alles hard en zonder vet, en dat-ie lekker zweet door het heftige sporten – 'hier, jongen, ik heb een lekkere ruwe handdoek voor je, voor na het douchen...'

Ik bedoel: als je nu vraagt wat ik oprecht geil vind...

Maar het leven is nu eenmaal geen delicatessenwinkel – eerder een soort gaarkeuken, vlak voor sluitingstijd – dus je moet snel kiezen wat je nog krijgen kunt

Geborgenheid is onbetaalbaar, toch?

Hoe kom ik hier op...

O, ja, die Thai bij de Piramide van Austerlitz

Goed, voelde dat

Ik bedoel: je doet er ook goed mee

Want in Thailand hadden die mensen niets – of misschien komen ze wel uit Korea, dat weet je verder niet – en hier verdienen ze behoorlijk hun brood

Dankzij ons

Mensen zoals ik en mijn partner

Ik heb over die dingen nagedacht - daar houd ik van

Economie, dat is een hobby van me

Hoe zit dat in elkaar, als je het macro bekijkt?

Mijn partner heeft dus die VUT

We slapen trouwens al heel lang apart – op een gegeven moment gaat dat toch niet meer...

Maar 't is heel goed, hoor, tussen ons

Hij heeft altijd hard gewerkt

Houdt van werken, nog steeds – maar dat hoeft dus niet meer, vanwege die VUT, die op zich best wel royaal is

Met mij is het anders

Ik opereer in de marge

Ik hoef niet zoveel te hebben, voor mezelf

Ik werk free-lance, zo nu en dan

Ik sta tegenwoordig ingeschreven bij een bureau, voor de figuratie – en als je een beetje geluk hebt, dan kan dat heus wel flink oplopen – en er kan altijd meer in zitten, dat weet je nooit – dat iemand iets in je ziet en denkt: ja, die heb ik nodig voor mijn bedrijfsidentiteit – voor je het weet heb je een jaarcontract en ben jij hun gezicht – ik bedoel: zonder een beetje fantasie is het leven niet te tillen, zo zwaar

Ik had laatst bijna een optie – moest ik een oproepkracht bij Post.nl spelen in een e-commercial – daar had ik meteen een beeld bij en een goed gevoel over, dus ik

doe alles wat ze van me vragen, qua inleving – zegt die regisseur bij de tweede proefopname opeens: ‘hou maar op, Koster – ik geloof het niet – je doet het op zich wel heel goed, jij, maar, sorry, ik geloof je gewoon niet – je speelt het, maar bént het niet...’

Kon ik gelijk weer gaan – ik heb nog om mijn reiskosten moeten vragen ook...

Weet je wat ik doe?

Ik ga gewoon een uitkering aanvragen – dat is dan mijn protest tegen dat alles niet klopt

Maar ik weet nu al wat er gebeurt: als ze eenmaal horen van mijn partner en die VUT, dan zeggen ze dat ik daar dan ook maar van moet leven

Zo scheef, vind ik dat...

Waar het mij nu om gaat, en waar ik over heb nagedacht, dat is dat wij, ik en mijn partner, dat we dat geld ook op de bank zouden kunnen laten staan – maar dat doen we niet

We geven het gewoon uit – en dat is goed voor de economie

Laatst stond daar ook nog iets over in de krant, ik weet niet meer in welke – of misschien heb ik het op TV gezien...

En wat er precies werd gezegd, dat kan ik ook niet meer exact reproduceren, maar het ging helemaal over spaargeld uitgeven en dat dat belangrijk is, dat we elkaar geen onheil moeten aanpraten

Ik dacht meteen: zie je wel? Ik zie het goed – wat wij doen, dat is van belang voor het algemeen belang

Het punt is dat alles met alles samenhangt en dat wat wij doen, dat dat heus wel iets betekent, im Groszen und Ganzen

De regering zegt het zelf

Het consumentenvertrouwen, dat is belangrijk

Wij, ik en mijn partner, wij hebben consumentenvertrouwen

En dus gaan we daar van die hele zachte Thaise scharrelkip zitten eten, daar bij de Piramide van Austerlitz

Hartstikke lekker

Geil – maar dan – hoe zeg ik dat – in overdrachtelijke zin

Dat geld van ons – ’t is eigenlijk meer zijn geld – dat geld komt in de circulatie en daar doen ze allerlei goeds mee

De economie moet rollen, dat is het hele ei van Columbus en dat ei moeten we slikken

Ik zeg laatst nog tegen mijn partner – maar hij zei niets terug, dat is dan iets waar ik het wel eens moeilijk mee heb, dan zit-ie zo te kijken alsof ik onzin praat – alsof hij het allemaal veel beter weet dan ik – nou, sorry hoor, hij met al z’n levenservaring als encyclopedieredacteur, wat heeft hij nu voor kijk op hoe de dingen echt zitten?

Ik zeg dus, tegen hem, ik zeg: hoezo crisis?

Er is heus wel geld genoeg, onder de mensen

Zoveel zijn er die VUT hebben, net als jij

Maar die gaan niet naar de Thai

Die komen niet in Austerlitz

Die interesseren zich niet voor de economie
Egoïsten, zijn de mensen, en maar klagen

Ik hou ook van goede kleren
Is ook belangrijk
Mij staat niet alles, maar bepaalde merken, daar koop ik best veel van, want die
liggen mij
Ga ik eerst kijken in de flagship store en daarna bestel ik het op internet
En ik weet wel, die broeken en die polo's van mij, die worden daar in Pakistan, of
waar is het, in elkaar gestikt
Is toch ook goed?
Hebben zij werk, heb ik iets om aan te trekken
Iets dat me staat
Ik fantaseer wel eens, dat ik dan via de mail zou corresponderen, met zo'n jongen
in Dacca of Lahore – weet je wel?
Dat ik zou schrijven how nice mijn sweater fits en dat ik hem grateful ben dat ze
daar hun arbeidscapaciteit helemaal in de fashion steken – en dan zou ik hem van
een afstand ook misschien een beetje Engelse les kunnen geven en af en toe een
tientje die kant op sturen – moet je eens opletten wat voor effect dat zou hebben
Ik weet ook wel, dat zijn luchtspiegelingen en aan hoe de dingen echt zijn, daar
verander je niets aan
Maar het hangt wel allemaal met elkaar samen
Dat is economie
Moet je je verstand voor gebruiken
Als iedereen een beetje voelt waar zijn hart zit, dan komt het echt wel goed
Economie, dat is het
Vrije markt – het woord zegt het al
We zijn allemaal vrij, toch? Dat kan alleen maar goed zijn

Nou, ja – die Thai, die baas, bedoel ik, die vond het in ieder geval ontzettend leuk
dat we daar zo zaten te eten, ik en mijn partner, heel ontspannen, alsof het
gewoon aardappelen en groenten waren en niet allerlei dingen die toch eigenlijk
best wel heet waren en ook helemaal geen grote porties...
Wat zo'n man er nu echt over dacht, over hoe wij daar zaten te bunkeren, dat
weet je natuurlijk niet, want wat er van binnen bij ze omgaat, dat kun je nooit
zien bij die Aziatjes – die glimlachen altijd, maar wat maakt mij dat uit?
'Let it be', dat is wat ik denk – en als ze het niet volhouden met dat gesmile, als ze
vinden dat wij het niet goed doen of dat ze verkeerd behandeld worden of weet ik
veel – dan kunnen ze altijd nog gewoon húp terug naar het verre Oosten – ik kan
daar niet mee zitten

Ik bedoel: ik ben toch ook een minderheid? Trek ik me niets van aan – ik besta
gewoon en ik heb alle rechten van de mens en that's it

Die Oosterse mensen, die kunnen zo lekker bedienen – zo heel bescheiden, dat
zit er van nature in, ze blijven op een afstand en toch zien ze alles wat je wil of
nodig hebt – knap, vind ik dat, vanuit hun cultuur
Zoiets doet me goed, weet je?
Ja – je kunt van mij veel zeggen, maar niet dat ik niet scherp om me heen kijk en
over de dingen nadenk

Dank u

Roy

Ik heb daar persoonlijk heel weinig mee – met je geld uitgeven bij zo'n Javaan of Chinees of bij de Turkse pizzaboer

Ik zeg: koop gewoon een magnetronmaaltijd – is vier keer zo goedkoop en nog keigezond ook

Ik bedoel: als je niet goed voor jezelf zorgt, wie doet het dan wel?

Laatst was ik bij mijn moeder, die zit in het verzorgingstehuis, vierentachtig is ze – ik kom daar niet zo vaak – daar heb ik het veel te druk voor en je doet het toch nooit goed – zo veeleisend zijn die oude stakkers – hebben ook de hele dag de tijd om ontevreden te zitten zijn – maar goed, ik was daar dus, ik had nog een kerststukje voor haar meegebracht, maar dat begon al uit elkaar te vallen zodra ik het voor haar gezicht op tafel zette – en net als ik daar ben wordt het eten rond gedeeld – iets bruins en glimmends in een plastic bakje was het, ouden-van-dagen-smurrie voor wie niets meer te kiezen heeft – dan denk ik toch: zo lang ik nog kan ga ik lekker naar de Albert Heijn en koop ik goed magnetron-eten – dat die boontjes er ook echt als boontjes uit zien, dat is toch veel smakelijker dan wanneer alles anoniem door elkaar geprakt is

Maar goed – Floyd weet dus wat duur eten waard is, dat hebben we uitgebreid mogen horen

Yes

We gaan door

We moeten wel

Dood zijn we nog niet, dus de bal moet rollen en het is tijd voor de herkansing

Ik weet wel... Ik weet het echt wel, wat je over hun zou kunnen zeggen – ik bedoel – als we het dan toch over eten hebben...

Ik voel me vaak een snackbarexploitant die kaassoufflés en berenlullen verkoopt die eigenlijk al een beetje grijs uitgeslagen zijn, doordat die kleurstof niet meer werkt, maar die stug moet blijven doen alsof er níet een mufte lucht aan al die spullen zit...

B of C verkopen en volhouden dat het A-kwaliteit is – dat is wat ik hier sta te doen, ik weet het dus zeg maar niets

Waar het hun allemaal om gaat, dat is relaties – dat hadden jullie al begrepen, toch?

Ze zijn op zoek, alle vier

Op papier klopt misschien alles met ze, maar hun woeste onderbewuste is toch permanent op zoek naar iets om 'm in te steken of vice versa, naar iets om lekker tegenaan te wrijven tot je helemaal warm wordt

Ergens begrijp ik dat ook wel – want zeg jij maar eens dat het niet lekker is – wie dat beweert, die liegt

Yes

Wat het ook is – het gaat verder

Zo dadelijk...

Maar... Nog even dit... Ik sta hier toch te denken...

Wat zijn dat, relaties?

Wat moet je ermee, met een relatie?

Zijn die nou echt altijd zo geweldig en zo positief?
De oorlog heeft een relatie met bloed, de armoede heeft een relatie met honger...
Iets krijgen staat altijd in relatie tot het weer kwijtraken...
Waarom zij daar nu zo op zitten, op die relaties...
Ik weet niet wat ik daar van denk – of ik weet het wel, eigenlijk...
Toen ik een kind van twaalf was, toen had ik ook een relatie
Vierendertig, was die man – en hij noemde het zo: een relatie
Mij deed het alleen maar pijn
'Nee...
Niet schreeuwen, jij...
Ontspan je nu maar, dan gaat het best...'
Tranen in mijn ogen, had ik, dat waren volgens hem alleen maar warme
gevoelens
'Gelijkwaardig, dat vind ik heel belangrijk' – dat zei-die altijd – en maar rammen
Dat was dus een relatie – niemand mocht er iets van weten – 'Nee, dat is óns
geheimpje' – en dan lachte hij zo...
Zo satanisch, maar dat woord, dat kende ik toen nog niet

Dus ik heb echt wel in het diepe gelegen – en wat weten zij daarvan?
Ik ben mede vanwege die jeugdervaringen mijn leven lang op eigen benen blijven
staan, gewoon met een eenpersoons bed – is wel zo veilig – aan mijn lijf geen
relaties meer

We gaan door – we doen alsof de Derde Wereldoorlog nog niet is begonnen en
alsof we geloven dat de Volkenbond nog van alles voor elkaar kan krijgen

Kom op maar, Esther
Geef wat je hebt – voor wie niets meer verwacht kan het nooit tegenvallen

Esther

Relaties ja – relaties nee...

Ik bedoel: ik heb wel een relatie – dat heb ik net al gezegd – Liselore, die hangt als een loden bal aan mijn enkel, dus wat heb ik te klagen?

En maatschappelijk actief, dat ben ik ook – bij ons in het Vinexblok, daar ben ik de vuilcontainer-fosterparent – dat gaat van de gemeente uit en je krijgt er ook nog een vrijwilligersvergoeding voor

Dus als die... Die mensen bij ons in het blok hun gore vuilnis niet Hollands en fatsoenlijk door de gleuf heen laten glijden, maar 't gewoon naast dat ding pleuren, op de openbare weg die van iedereen is, dan doe ik mijn rubber handschoenen aan en dan pers ik het allemaal alsnog die onwillige containermond in

Heel bevredigend, vind ik dat – en Liselore vindt het ook goed, dat ik me daarmee bezig houd

Laatst zei ze, midden in de nacht, opeens – ik sliep al bijna, met die eeuwige kramp in mijn koude buik – Ze zegt: 'Esther... Als ik nu een container ben... Duw jij het dan lekker hard bij mij naar binnen...?'

Je begrijpt – dat kwam totaal onverwacht, dus wat moest ik?

Ik heb maar gedaan alsof ik al sliep, want ik kon daar toch niets mee – het was veel te plotseling – ik kon het niet plaatsen of duiden

Heb ik wel een kans voorbij laten gaan – maar wat is het leven anders dan kansen missen?

Relaties...

Als ik sterk was zou ik alleen kunnen zijn

Maar ik ben niet sterk – ik heb vlees en dat vlees heeft betasting nodig – ik geef het gewoon toe, zoals ik hier sta

Altijd wil ik likken en kneden en ergens doorheen gaan – ik krijg het zelden, maar achter mijn opperhuid is dat toch wat ik echt wil: 'Hier ben ik – één en al opening en tot alles bereid...'

Ik heb vroeger veel geturnd en daarna iets van yoga gedaan, dus lichamenlijk kan ik echt wel wat – als de gelegenheid zich maar voor zou doen, dan buig ik en dan kronkel ik en overal weet ik mijn tong en mijn vuisten heen te sturen – toon mij blank vrouwenvlees en mijn nagels willen krabben...

Tolerantie – en het gebrek daaraan – dat is eigenlijk mijn thema

Proud to be different, that's me – Happy Sappho – maar daar zit de wereld steeds minder op te wachten, lijkt het wel

Heb je de krant gelezen vandaag? Wat er nu weer in Veenendaal-De Klomp gebeurd is?

Die twee vrouwen, die waren nota bene al naar een stacaravan verhuisd en nu zijn ze daar ook nog weer uit weggepest

Precies: dat bedoel ik – die zogenaamde tolerantie is niet meer dan een suikerlaagje – als de temperatuur maar een klein beetje stijgt, dan smelt het weg en wat gebeurt er dan?

Het gezonde volksgevoel steekt zijn lelijke kop op en de lesbo's kunnen weer verbrand worden – wij zijn de heksen van de nieuwe tijd

En die burgemeester van Veenendaal, die gaat echt niet aftreden, dat snappen jullie toch ook wel? die wordt alleen maar extra populair...

Ik maak me kwaad, maar of 't zin heeft weet ik niet

Moeten wij dood, omdat we anders zijn?
Is dat de bottom-line van de nieuwe intolerantie?

Ik heb altijd al geweten dat ik afwijkend was, maar ik deed er nooit iets mee en ik vond het ook niet zo belangrijk
Toen ik de adequate leeftijd had, toen ben ik ook wel op het pleintje voor de disco bij ons in het dorp met van die jongens gaan zoenen – maar voor mij was dat toch alsof je je tong in het binnenwerk van een oude schoen steekt – vaag lichamelijk, is het, maar het past toch niet lekker...
Warm werd ik er in ieder geval niet van en mijn hormonen bleven rustig slapen
Maar zo sterk is de sociale code: je doet mee met wat iedereen doet...

Een paar jaar later heb ik toen iets op de TV gezien, een soort documentaire... De details weet ik niet meer, maar het ging over een vrouw in Australië of Nieuw Zeeland en die was veearts en die woonde dan daar ergens in the middle van niets, van de bush, en ze had een vriendin die dan ook voor die dieren zorgde en dat was allemaal zo vanzelfsprekend...
Toen is er voor het eerst bij mij iets gaan dagen, iets van dat ik mijn gevoel niet onder een stoel of een bank hoefde te steken
Dat wat ik...
Wat ik eigenlijk al wist, maar wat ik voor mezelf nog niet benoemd had...
Dat dat gewoon mocht bestaan, net zoals de rest van de natuur

Krijgen jullie het een beetje mee? Ik laat het achterste van mijn tong zien en ik weet ook wel dat dat niet zo'n fraai landschap is – maar 't is wel wie ik ben

Ik heb daar toen, dus over de verwarring van mijn gevoel, ik heb daar zo goed en zo slecht als het ging op een zaterdagochtend iets over tegen mijn moeder willen zeggen – maar bij haar ging meteen alles op slot – het enige wat zij zei was dat zoiets niet bestond: niet in onze familie, niet in ons dorp en zeker niet hier in huis – dus daar zat ik dan – nog maar net was er iets wakker geworden of het lag alweer in scherven in mijn schoot

Van die initiële klap ben ik eigenlijk nooit helemaal hersteld – de vogel is op haar hoede gebleven en ze vindt het moeilijk om nog te zingen...
De wereld moet ons niet en daardoor heb ik regelmatig enorme zin om een brandbom of een fles zoutzuur in het gezicht van die wereld te gooien...

Ik kan zo bang zijn, soms – en denk maar niet dat Liselore daar iets van begrijpt – of nee, dat zeg ik niet goed – ze begrijpt het juist wel, denk ik, maar ze wil er beslist niets mee te maken hebben
Die zegt alleen maar – als ze al iets zegt, wat bijzonder genoeg is – die zegt: 'Kom op, Esther, als we dit weekend allebei rustig de tijd hebben, duik dan maar weer eens lekker in mijn kruis – dan vergeten we alles...
Maar nee, zo op afspraak, daar heb ik dan weer geen zin in
Dat mijn maatschappelijke angst er tussen zit, daar wil Liselore niets van weten
Hè, God, wat is dat toch... Ik had iets heel vast en concreets in handen, maar daar ben ik weer helemaal van afgedwaald

In elk geval, dat wilde ik nog zeggen, ik heb op zo'n cursus gezeten, Leven voor Volwassenen, en zo ben ik via via in dit stand-up-circuit terecht gekomen Die anderen, die hadden geloof ik iets met roze willen doen – in de kostuums of in het toneelbeeld – maar daar schrik ik dan toch van terug Ik ben zo iemand aan wie je het eigenlijk niet ziet – daar voel ik me goed bij, dus dat wil ik zo houden Al die uitbundigheid, dat geeft alleen maar aanstoot... Is misschien square, maar zo denk ik er wel over – zit ook een stukje zelfbescherming bij, dat weet ik wel

Weet je? Vroeger, toen ik een jaar of twaalf, dertien was of zo, toen dacht ik dat meisjes van heel dun glas waren en dat je ze niet aan kon raken zonder ze kapot te maken En toch wilde ik zo graag Ik wilde niets liever dan met mijn wijsvinger langs de warme huid aan de binnenkant van zo'n been strijken Dat is zo lekker – daar heb je geen idee van, als je 't nog nooit gedaan hebt De zachtste plek van de wereld, is dat Een meisje, dat is dag zoveel van de schepping – alles is nog goed...

Zulke ideaalplaatjes, daar is, zodra mijn verstand een beetje begon te werken, mijn belangstelling naar uit gegaan Maar nee – dat leert de wereld je niet De wereld wil niets liever dan dat je je net zolang laat manipuleren tot je een doorsnee-productiefactortje in het heterosysteem bent De wereld geeft niet om voorzichtige vingertoppen en zachte meisjesdijen Er is niets dat zo anti-afwijking is als het geavanceerde kapitalisme dat ons omringt en dat ons gevangen houdt

En nu weet ik wel wat jullie denken: je denkt 'Wat wil die toch allemaal? We zitten hier toch niet op school, of zo? Laat ze gewoon een mop vertellen en verder al haar lippen op elkaar geperst houden' – dat denk je en dan zeg ik: ik moet wel En ik zal je uitleggen hoe dat zit en waarom ik dat moet – maar dat komt in de tweede helft van mijn betoog, want ik knip nu mijn act in tweeën – ik ben een soort van misselijk, dus ik ga hier achter het gordijn even heel rustig op mijn rug liggen en alleen maar aan de natuur denken – aan dieren en wolken...

René

Ik vind het nog steeds fantastisch leuk hier, maar ik ben toch ook wel kwaad – functioneel woedend, ben ik, als ik zie hoe iemand als Esther totaal door de maatschappelijke mangel is gehaald – goed dat je dat met ons wilt delen, Esther Entertainment, daar ben ik ook voor, maar het moet wel ergens over gaan en als wij als minderheid onze mond niet open doen...
Een ander doet het niet voor je, daar ben ik wel achter

Ik moet wel zeggen: je denkt soms dat het beter gaat – zelfs de Paus is vóór ons, tegenwoordig – maar de mensen erkennen geen gezag meer, dus wat schiet je daar mee op?

In het dagelijks leven blijft alles nog precies hetzelfde – die vrouw van de drogisterij bij mij in de straat kijkt me nog steeds zo vies aan, als ik wel eens iets kom kopen, iets voor mijn haar, of zo – mijn geld pakt ze graag aan, dat wel – maar naar mij kijkt ze of ik een schimmel met me meedraag

Ik ben gevoelig voor onrechtvaardigheid – maar dat kun je beter niet zijn – de lomperiken en de kleinzieligen winnen, dat is Nederland 2015

Ik heb trouwens wel iets heel moois meegemaakt, laatst...

Het kwam erop neer – ik liep zo 's avonds laat met mijn fiets aan de hand door het park – dat kan ik lekker vinden – een beetje koele nachtlucht en een doodenkele keer is er ook wel eens iemand met wie je dan, gewoon...

Met wie je wat kunt praten en doen...

Maar ik liep daar verder totaal in mijn eentje en met mijn gedachten – merk ik opeens dat er een mager grijs hondje achter me aanloopt...

Wat weet ik nu van honden? Niets

Maar dat wist dat dier natuurlijk niet en hij bleef bij me – ook toen ik mijn tempo verhoogde – en toen ik op m'n fiets stapte begon-ie zo hard en zo door merg en been te piepen – toen moest ik wel weer afstappen

Het komt er dus op neer – tot wat voor ontmoeting dan ook is het niet gekomen, die avond, maar aan dat hondje zat ik vast

Was wel schattig – een beetje mismaakt, leek hij, zo'n beetje stofzuigerachtig model en dan zo'n neus van vochtige drop en ogen die op glas lijken

Hij wandelde met me mee, thuis die vijf trappen op alsof hij nooit anders deed – ik heb hem toen maar wat water gegeven en wat oud brood met gebraden gehakt dat ik nog had staan

Zie je wel, dacht ik – het is niet waar wat ze altijd zeggen – wij zijn geen egoïsten en ook als homo kun je voor een ander zorgen

Hij keek me aan... Zo lief en aanhankelijk... Salvador, had ik 'm genoemd

De volgende ochtend heb ik toch gedacht: nee – dit kan ik niet aan, daar heb ik een veel te ongeregeld leven voor – dus ik denk: húp, René, niet aarzelen, je hebt zelf toch ook van alles meegemaakt' – en ik heb het asiel gebeld en die zijn Salvador toen komen halen – ze stoppen hem dan meteen in een doos en dan wordt-ie nog dezelfde dag pijnloos afgemaakt... Kostte me wel vijftig euro, plus de voorrijdkosten – maar ik vond het zo toch het beste, dus dan kan dat geld me ook niet schelen

Ik bedoel: ik ben niet geperverteerd, ik weet echt wel wat liefde is en dat geef ik gewoon zoveel ik kan – ook aan dieren

Bedankt voor het luisteren – dat heeft me echt goed gedaan

Roy

Dat was René Geerlings – wie gelooft wat hij allemaal vertelt, die mag zijn hand opsteken – maar hij kan het wel mooi zeggen, toch?

Je zou er bijna gevoel van krijgen

Maar het is wel een goed punt dat hij aanraakt – wij zijn dan wel...

Noem het zoals je wilt, noem het queer of van de andere kant – maar we zijn verder heel gewoon, ook voor wat de hechtingsdrang en het empathisch vermogen betreft, dus er is geen enkele reden om ons te behandelen alsof we negers in Alabama zijn – eersterangs burgers, dat willen wij onszelf ook kunnen noemen

Niet dat ik het er niet moeilijk mee heb...

Mee heb gehad...

Je bent toch eindeloos bezig om tegen de natuur te vechten – die heeft het lichaam zo en zo bedoeld en daar is drieduizend jaar cultuur en een hele evolutie overheen gegaan – maar daar gaan wij dan toch tegenin, omdat we eigenwijs zijn en omdat we het nu eenmaal anders willen

Is een keuze, is heel bewust – maar kom mij niet vertellen dat die appel niet soms behoorlijk zuur is

Ik zal meteen erkennen: als het niet hoefde, dan was ik zo liever niet – ik zou me bij de mainstream prima op mijn plek hebben gevoeld – maar nu het eenmaal zo is, nu wil ik er ook trots op kunnen zijn

Als niet, dan niet – maar als wel, dan ook volop....

Van strijd naar Pride – dat was de slogan, tien jaar geleden bij ons in Twente

Jarenlang heb ik dag en nacht in het ruige uitgaanscircuit gezeten – al die kerels van wie ik de onderste helft eerder heb gezien dan hun gezicht – en soms kwam ik aan dat gezicht niet eens toe – maar op een dag wordt je 's ochtends wakker en dan moet je ervan spugen – en op die dag heb ik al die leren broeken die ik had en alle toys en gadgets en andere rommel in een grote doos op zolder gepropt en ik heb er nooit meer naar omgekeken

Verfijnd amusement met een flinke toef zelfspot, dat is hoe ik het nu wil redden
En dat is ook de raison d'être van dit collectief: op zoek naar de queer comedian

Hoe zit-ie, Floyd?

Ben je er weer klaar voor?

Floyd

Mijn partner is het er totaal niet mee eens, dat ik hier aan mee doe – maar dat kan mij niet schelen, want mijn autonomie, daar hecht ik waarde aan

Er is zoveel waar nog iets aan gedaan moet worden...

Allemaal kinderen onder de zon, zijn we, maar er zijn nog altijd mensen – steeds meer, denk ik wel eens – die ons per se uit die zon en in de regen willen helpen

Ik...

Ik kom wel eens in West-Brabant en laatst zit ik daar rustig in de trein, ik zat een script te lezen, van iets waar ik waarschijnlijk voor zou worden gevraagd, hoor ik opeens twee van die meiden die schuin achter me zitten met elkaar praten

‘Hij is totaal uitgewoond, van achteren,’ hoor ik ze zeggen

‘Hij weet niet eens hoe een vrouw er uitziet’

‘Hij zat op een sportclub, maar daar hebben ze ’m vanaf moeten zetten omdat hij altijd zo raar deed, in de kleedkamer’

‘Zijn eigen moeder wil hem niet meer zien en de dokter kan er ook niets aan doen’

‘Ze kunnen hem ook niet in de gevangenis stoppen, want dan krijgt hij meteen al die zware jongens over zich heen...’

En maar hard praten, en maar lachen en maar naar mij kijken – dat voelde ik vanuit mijn rug

Dus op een gegeven moment klap ik m’n map dicht – zou ik vroeger niet gedurfd hebben, maar dat noem ik mijn nieuwe zelfbewustzijn – ik sta op en ik loop naar ze toe – van die meiden met hele smalle jeans, waren het, en net iets dikker dan mooi zou zijn geweest – of ze van Nederlandse afkomst waren, dat zou ik echt niet durven zweren – en ik zeg: ‘Willen jullie daar mee ophouden? Niet zo over mij praten, moet je

We zijn hier in Nederland dus pas je maar een beetje aan, ja? Tolerantie – heb je zeker nog nooit van gehoord?’

‘Wat nou?’, zeggen ze – ‘Wat moet jij van ons?’

We mogen het toch wel hebben over iemand die we kennen?

We zijn toch vrij, hier?’

Want dat kunnen ze – dat kunnen ze zo goed: alles vertekenen, alles verdraaien, alles naar hun hand zetten

Ik kon daar toch niet tegenop, hoe gevat ik anders ook altijd ben

En lachen, dat ze deden, toen ik weer op mijn plaats ging zitten...

Lachen...

Zoals de slager naar een stervend varken lacht, zo hard en triomfantelijk

Ik voelde me gewoon een ongewenste vreemdeling en sorry, dat ben ik echt niet – niet in West-Brabant

Ik ben toen in Etten-Leur uitgestapt, hoewel ik daar helemaal niet moest zijn – maar ik had gewoon geen zin in om nog langer in dat negatieve aura te zitten, dus ik dacht: ik pak de volgende wel

Zo kwetsbaar zijn wij dus, nog altijd

Ik en mijn partner, wij kijken gewoon zo weinig mogelijk om ons heen – want wat je niet merkt, daar heb je ook geen last van

Geertje Wilders mag dan wel een populist zijn en weet ik veel, maar hij is wel voor de homo’s en daarom heb ik al een paar keer gedacht dat ik op hem zou

moeten stemmen – maar ja, ik ga eigenlijk nooit stemmen, omdat ik het hele systeem zo waardeloos vind
Mijn partner wel, die was geloof ik vroeger van de KVP, maar dat is al een tijd geleden

Ik zeg: laat-ie geil zijn
Gewoon, een beetje lol maken en leuke spullen en elkaar verdragen – is heel belangrijk
En je nooit ergens mee bemoeien
Altijd het positieve willen zien
Ik bedoel: als ik een dakloze zie lopen – zo eentje met een karretje en met van die vieze kleren – dan denk ik allang niet meer ‘wat zielig’ – dan zeg ik tegen mezelf: lekker moet dat zijn – geen huis, geen verantwoordelijkheid – altijd onder de mensen en iedere dag een avontuur...
Ik zou iedereen kunnen benijden en daardoor gaat het zo goed met mij

Vroeger... Toen ik nog studeerde...
Daar heb ik lang over gedaan, maar dat kwam door de omstandigheden Vroeger, zeg ik, toen wist ik precies dat je daar bij Voorne-Putten een bepaald stuk op het strand had, of eigenlijk meer bij het gras en de struiken daarachter – dat was helemaal bedoeld voor... Voor...
Daar liep ik dan rond, op zondag of als het een beetje lekker weer was – gewoon – een beetje kijken wat er gebeurt
Meestal niets, natuurlijk, maar ik – wat zal ik geweest zijn – achttien of twintig, of zo en – nou ja, dan ben je helemaal wat je zijn moet, ik zat lekker in mijn billen en ze zeiden vaak dat ik hele mooie ogen had... dus ik trok toch vaak wel enige belangstelling
Ik was dan echt niet zo van: meteen happen – ik had een soort reserve
En toch – ik moet zeggen – slechter ben ik daar toch niet van geworden
't Is allemaal ervaring, die je opdoet en dat is altijd goed
Er was een keer een beroepsmilitair, hij was niet eens zo veel ouder dan ik, daar had ik eerst een tijdje mee gepraat, over Bosnië of Libanon of waar het ook was dat hij had gezeten – nou goed, en toen kwam het ervan – het had wel wat, zo'n legeronderbroek – maar opeens begint-ie zwaar te huilen en hij duwt me van zich af en zegt dat hij overal zo'n spijt van heeft en dat hij al twee jaar lang geen nacht goed heeft geslapen...
Hoe moet je dan reageren?
Ik ben maar gewoon weggelopen, dat leek mij het beste – maar door dat soort gebeurtenissen ben ik toch wel een beter mens geworden – ben ik iemand die dingen weet, die iets van de wereld begrijpt
Mijn partner vind dat ik het hier niet over moet hebben – die schaamt zich voor mij, omdat ik er zo makkelijk van alles uit flap – ‘Hou toch eens iets voor je, Floyd’, sist hij dan als ik weer eens in het een of andere café tegen mensen die ik nog geen twintig minuten ken zit uit te leggen hoe ik alles zo'n beetje op eigen kracht ontdekt heb en wat de hoogte- en de dieptepunten waren
Maar ik vind: gebeurd is gebeurd, en dat je de dingen benoemt, daar worden ze niet beter of slechter van
Mijn moeder las vroeger altijd zo'n boek – ‘De Schaamte Voorbij’, heette dat en hoewel ik de inhoud verder niet ken ben ik het met die titel wel eens

Ik ben best in verwarring geweest, doordat ik al op jonge leeftijd een, zeg maar, compleet ontwikkeld gevoelsleven had – ik wilde dolgraag gewoon vriendjes hebben op school, net zoals iedereen – maar op de een of andere manier wilde ik, als ik dan een keer met zo'n jongen alleen was, me altijd gedeeltelijk ontkleden – volkomen normaal, was dat voor mij – maar die ander wilde natuurlijk alleen maar over sport of over auto's of muziek praten...

Het sociale verkeer, dat is door dat soort dingen wel vaak wonderlijk verlopen. Ach, kan mij het ook allemaal schelen – ik heb overal rondgezworven en dat is echt niet zonder glittering disasters gegaan, maar nu zit ik lekker met mijn partner in een goeie woning – we hebben een dakterras en zonnepanelen – en ik zeg: heel gewoon, zoals het is, ik zeg: dat is ook geil

Roy

Hier ben ik weer, om het voor jullie een beetje netjes en naadloos aan elkaar te naaien

Wat ik niet onvermeld wil laten – ik had dat ergens op een briefje geschreven en dat ben ik nu kwijt, maar ik heb het toch onthouden – wat ik nog wilde zeggen, dat is dat wij dit team bewust gemengd willen houden, want pas als je alle geslachten erin hebt kun je de ellende echt goed van alle kanten bekijken
En dan zeg je misschien, wat maakt dat nu uit?

Anno nu zijn die verschillen toch helemaal weggewerkt en geëlimineerd?

Dan antwoord ik: ‘ja’ en toch ook: ‘nee’

Ik bedoel: ik ken ook dat spreekwoord: “Of je een gat hebt of een paal – dood gaan we allemaal” – en zo is het, en er is ook veel vooruitgang geboekt als je het over gelijke rechten voor ongelijke mensen hebt – maar ik maak iedere keer weer mee dat vrouwen allerlei dingen toch heel anders ervaren en er ook anders mee omgaan

Vrouwen zijn – dat is gewoon biologie, daar hoef je geen boeken voor te lezen – vrouwen zijn van nature receptief, die moeten maar afwachten waar de klap valt en wie er nu weer naar binnen wil en wat er allemaal groeit en weer afsterft in dat lichaam – daar hoeven ze zelf niets aan te doen, dat overkomt ze – en dat geldt ook voor de vrouwen in ons circuit – de Schepper maakt daar echt geen onderscheid in

Vrouwen, dat zijn eenden die zich laten drijven op de vlakke van de vijver: ze hoeven niets te doen en toch bewegen ze

En juist daardoor – ik haast me om dat te zeggen – juist daardoor zijn het van die kanjers als het over nadenken en over zuiver oordelen gaat – ik bedoel: ze zien alles maar aan zich voorbijtrekken en ze moeten alles maar over zich heen laten gaan – dus dan word je vanzelf heel beschouwelijk

Terwijl wij – neem Floyd, neem René en neem mij – wij willen altijd beïnvloeden, wij willen de hoofdrol spelen, wij willen de dader zijn – en als je zo verschrikkelijk ambitieus bent, zoals wij, dan is het onvermijdelijk dat van alles je ontgaat – kleine dingen die toch ook belangrijk zijn

Wij zitten altijd op volume en prestatie – als het maar groot is en als het maar vaak kan, het liefst een paar keer achter elkaar

Wij meppen er op los, we pakken alles wat we krijgen kunnen – en daarna vergeten we het weer – en ik verzeker je: ook dat is in ons roze hoekje echt niet anders dan in de echte wereld

Daarom vinden wij het van belang dat we hier met een totaalpakket aan menselijke verschijningsvormen staan – van wat je fysiek afstoot kun je wel altijd nog iets leren

Ondertussen zie ik met de achterkant van mijn ogen dat Willemijn haar bokshandschoenen alweer over die klauwen van haar heeft geschoven – die is er helemaal klaar mee en nu is ze klaar om los te gaan

Dus ik peer ’m en ik zeg: Willemijn, hier staat de mike

It’s all yours, Baby Dyke

Willemijn

Ja, bedankt, Roy

Maar zo help je me dus helemaal niet

Serieus engagement, daar zitten jullie blijkbaar totaal niet op te wachten

Daarom had ik juist net bedacht dat ik mijn maatschappelijke woede maar even in de koeling moet zetten en dat ik me aanpas bij dat Vrije School-niveau hier – dat ik alleen maar een beetje blij mijmeren – terug naar vroeger, en wat ik toen voelde, hier van binnen, als ik naar het vrouwentennis op Wimbledon zat te kijken

Nostalgie, dat is eigenlijk niets voor mij – maar wat er op je bord ligt, dat moet je eten en bij je Umwelt moet je je altijd aanpassen, toch?

Dus ik dacht: ik ga nu voor soft, net als die anderen – wat ik nog zeg, dat moet zó in de Tina of in de Viva kunnen...

En juist dan begin jij weer over een boksbeugel of weet ik wat

OK – zo kun je het ook krijgen – dan slaan we toch weer linksaf

Denk maar niet dat ik niet kwaad ben, op de wereld

Ik zeg: Plato, die moet als eerste dood

Want die heeft dat bedacht, toch?

Dat mannen en vrouwen vroeger één lichaam waren en toen zijn ze gesplitst, en sindsdien zoekt iedere vrouw naar de man aan wie ze eigenlijk vast hoort te zitten...

Ik vat het maar even samen en het zal er veel ingewikkelder staan – maar dat is wel het begin van alle ongerief geweest

Van de heteronorm – zo'n woord dat ik niet wil uitspreken maar uitspugen

Lekker is dat: de peren zijn gebakken en wij, de andersdenkenden, wij zitten ermee

Ik blijf volhouden: fuck Plato en fuck dat hele Nieuwe Testament erbij – het kan ook anders

Wij zeggen: zoek niet naar je tegendeel, maar go for je gelijke

Voor mij is vrouw plus vrouw primair ook een politieke keuze – die hormonen, dat maakt mij niet zoveel uit

Dat je het zoekt bij je medevrouw, je soortgenoot – je medeslachtoffer, zo je wilt – dat is toch een daad van verzet?

Het heeft alleen maar voordelen: van elkaar weet je precies waar het zit en hoe het voelt, geen moeizaam uitproberen en dat het toch pijn doet

Voor elkaar ben je zacht, elkaar kun je heel lekker tevreden stellen – daar heb je echt geen ballen met inhoud bij nodig

Vrouwen voor vrouwen – wij zijn een voorbode, voorhoede, voorgeborchte – wij zijn het eerste zaadje – het eerste ei, kan ik misschien beter zeggen – wij zijn het begin van wat een alternatief wereldsysteem zou kunnen zijn

Alles roze, nooit meer oorlog – dat volgt gewoon uit elkaar

Ik ben een vrouw van liefde – maar ik kan niet ontkennen: ik haat hetero's

Aan wat die met elkaar doen, daar neem ik zwaar aanstoot aan en ik zou ze het liefst allemaal in een kamp stoppen – met een hoog hek er om heen

Ik moet zeggen: mannen met mannen, dat is ook mijn liefhebberij niet en ik zou het geen ramp vinden als dat niet bestond – zaad zoekt zaad – maar dat brave plus-en-min-gedoe van die gemengde paartjes, dat kan toch echt niet meer, sorry
Dat gaat helemaal tegen mijn gevoel voor sociale hygiëne in
Ben ik laatst op een soort feestje, is er zo'n viriele pisbuis die opeens dicht bij me komt staan en dan zogenaamd per ongeluk zijn hand neerlegt, hier, boven mijn bil – en hij zegt 'Kennen wij elkaar niet ergens van?' – dus ik antwoord 'Dacht het niet' en ik plant, heel even maar heel effectief, mijn elleboog in die maag van hem – dat is wat ik dekolonisatie noem: laat ze maar in elkaar krimpen en dan terug kruipen naar waar ze vandaan zijn gekomen

Dat zeg ik: een kamp

Ze moeten allemaal in een kamp – en wij beheren het elektrische prikkeldraad – 'Au', hoor je af en toe – en dan zeggen wij: 'Jammer voor jou, maar je had toch niet hoeven vluchten?

Nu laten we dat dode gebeente van jou lekker een tijdje tegen dat hek hangen – tot het wegrot, tot de vogels de organen eruit vreten...'

Dat is wat ze te wachten staat – als dank voor dat fanatieke conformisme van ze
Stel je voor: die zogenaamd meerderheid die klagend wegwijnt, die harde arbeid moet verrichten en die maar net genoeg te eten krijgt, die af en toe naar een executietje moet kijken om het moreel er een beetje in te houden – en wij... Wij rozefronters... Wij leven in een soort kibboets, met alles leuk en vrij en we zijn allemaal gelijk – wij wel, zij niet –

Hoe kun je lekker leven als je niet gelooft in de superioriteit van een bepaalde groep?

Pink Apartheid, daar moeten we voor gaan – wij die het weten en zij die zich blijven vergissen

Zo lang hebben ze volgehouden dat het andersom was

Dat wij het waren die het niet begrepen hadden

Maar inmiddels begint het ze misschien te dagen: queer comes first

Wij hebben een stap opzij gezet

Wij hebben ons los gemaakt van die suffe biologie

Hoezo moet het op die manier?

Omdat dat nut heeft?

Omdat het daarvoor gemaakt is?

Omdat zo de voortplanting gediend wordt?

Nee... Wij gaan voor de fun –

Wat je lekker vindt, dat moet je doen, want anders ben je dom

We zijn een soort parallel-evolutie begonnen

Zij zijn de geschiedenis, maar wij zijn de toekomst

Zij, met hun gemengd dubbel, ze mogen blij zijn als ze mogen dienen als de bodem waarop wij vooruit lopen

Come on, sisters, kill the beast

Stop the phallus power, stop the hetero submission

Vrouwen met spierballen dragen de nieuwe tijd

En als het aan mij ligt dan wordt de bijslaap van man en vrouw strafbaar gesteld – daar is alleen maar ellende van gekomen

Voor mij is ademen nee zeggen

Ik zeg nee tegen die spermaknutselaars
Ik zeg nee tegen alle vrouwtjes die op hun potente prins wachten
Nee tegen je aan de regels houden
Nee tegen hoe jullie 't allemaal hebben bedacht
Ik zeg nee
Hier, hier ergens diep in de holte van mijn buik – daar zit de kern van mijn
moraal – en die zegt nee, tegen jullie allemaal
Nee tegen alle heteromachismo
Nee, zeg ik
Nee
Ja
Ja: Pink Paradise
Ja: een vijver vol warme vrouwelijkheid

Als ik niet zo hard was – zo hard was geworden, moet ik zeggen – dan zou ik
kunnen huilen
Huilen, als ik denk aan hoe het allemaal anders had gekund – huilen, als ik een
gedroomde wereld zie, waar maar één geslacht dominant is
Het geslacht van het eeuwig verlangen, het geslacht dat alles in zich draagt
Het vrouwelijk geslacht
Het geslacht dat ook mijn geslacht is

Vrouwen met vrouwen
Is er iets dieper dan dat?
Iets dat nog meer over de essentie van het leven gaat?
Twee vrouwen: samen zijn we een mand vol eieren
Vrouwen ja, mannen nee
Nee: geen spermavegen op mijn lakens
En nee: zeker geen penetratie – want dat is tegen mijn natuur – tegen de gezonde
natuur van alle vrouwen die hebben nagedacht
Nee, zeg ik
En ik zeg ja – ja tegen jou – ja, kom maar...
Eva, heet je zo? Ik help je om die knellende kleren uit trekken – ontspan maar –
zie je? Ik ben net als jij...
Ja, geloof Willemijn maar: alles is goed en hier ben ik en de wereld bestaat niet...
Godverdomme – waarom is het zo niet?
Waarom moet ik dromen van wat ik niet kan krijgen?
Ik ruik een ver verlangen
Maar ik stik in de afwijzing
De muur die maatschappelijke orde heet houdt me tegen
Maar wat ik nog wel kan is praten – en ik zeg nee
Nee machthebbers
Nee winter
Nee opgedroogde modder
Nee barsten in de muur
Nee holle woorden die mij in een richting willen duwen
Nee, zeg ik, tegen het touw om mijn nek en de prop in mijn mond
Nee dominantie
Nee gezond verstand
Nee zwijgende meerderheid

Ik wil het zoals ik het wil
Lesboleven of de dood – een ander keus wil ik niet hebben

Als het niet kan op mijn manier....

Dan zeg ik: sterre, sta stil – maan, houd op je zilveren weg te gaan – zon, ga onder
en kom nooit meer op

Dan zeg ik: het hoeft van mij niet meer

Stik maar lekker in je grote gelijk

Jullie zijn sterk, jullie hebben de kracht van de dommen en ik ben de graankorrel
die tussen de stenen wordt vermalen...

Jullie ja – ik nee

Jullie nee – ik ook niet...

De woorden nemen bezit van me – mijn stem rent achter die woorden aan

Lesboleven – lesbodood

Het voorjaar of de winter

Het plezier of de vruchtbaarheid

Mijn wil of jullie wet

Nee

Is er iemand die hoort dat ik nee zeg?

Willemijn heeft pijn

Willemijn wil hier niet zijn

Willemijn zegt: deze ruimte is te klein...

Roy

Ja

Ze hebben het gedaan

Ze hebben het allemaal gezegd, die autonome zielen

Ze hebben het geprobeerd

Ze hebben van alles geroepen en ze zijn er aan te gronde gegaan

Jonge mensen op weg naar het concertpodium, dat is wat ze zijn – gevangenen in de goederenwagon, vliegen vastgedraaid in het web van de wereld

Queer comedians willen ze zijn – maar ik zeg: sneu

Praten over de wereld – en dan gaat het vooral over henzelf

Ik moest het aan elkaar lijmen, maar mijn spuug droogt op – ik laat het los

Als de wereld een kaars was, dan blies ik hem nu uit

Dank voor de aandacht

Stand up, lie down

© 2015 Stichting Watergat / Rob de Graaf